

Razmatrenje: srijeda 2. tjedna adventa

Razmatranja koja mogu obogatiti našu molitvu tijekom vremena došašća.

- Umor i obeshrabrenje
- Krotkost i poniznost srca
- Breme je Gospodnje lako

EVANĐELJE današnje mise donosi utješni Isusov poziv svojim učenicima: „Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti“ (Mt 11,28).

Isus pokazuje da brine za umor svojih učenika, iscrpljenih neprestanim radom prvog apostolskog poslanja. Sasvim je normalno da u životu doživimo trenutke umora ili obeshrabrenja – zbog prirodnog trošenja u svakodnevicu, zbog nesuglasica s drugima ili zbog vlastitih slabosti. Ono što smo na početku činili s velikim žarom, odjednom postaje naporno; ili počinjemo primjećivati da su nam sposobnosti ograničenije nego prije.

U takvim okolnostima prirodno je da činimo ono što je Isus činio kada je posjećivao prijatelje u Betaniji ili kada je rekao učenicima: „Hajdete i vi u osamu na samotno mjesto, i otpočinite malo“ (Mk 6,31).

Izbjegavanje i ublažavanje napetosti i iscrpljenosti koje donosi današnji način života također je način služenja Bogu i dušama: dovoljno sna, tjelesna aktivnost ili druge vrste

odmora, povremene duže šetnje kako bismo razbistrili misli i povratili snagu itd.

Osim što želi da se odmaramo, Gospodin sam želi biti naš odmor:

„Dodite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti“ (Mt 11,28). „Isus nam nudi poziv; On poznaje našu situaciju i ima sućuti za nas. To je ponuda, obećanje prijateljstva, dobrote, lijeka za naše rane, utjehe, i još više – hrane, kruha, izvora energije i života.“[1] Bog nas podsjeća da i u molitvi i u klanjanju možemo pronaći odmor za svoju dušu.

ISUS nastavlja svoje propovijedanje savjetom koji otkriva kako pronaći odmor usred životnih teškoća: „Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete spokoj dušama

svojim“ (Mt 11,29). Kako bismo izbjegli da na svoja ramena stavljamo terete koji ne dolaze od Boga, Gospodin nas poziva da se poistovjetimo s Njim na dva konkretna načina: u poniznosti i krotkosti.

„Poniznost nije bilo kakva skromnost... to je kristološka riječ. Oponašati Boga koji se spušta do mene, koji je toliko velik da postaje moj prijatelj, pati za mene i umire za mene. To je poniznost koju moramo naučiti – Božja poniznost.“[2] Da bismo je stekli, sveti Pavao daje praktičan savjet: da uvijek djelujemo s poniznošću koja „druge smatra boljima od sebe“ (usp. Fil 2,3).

Osim poniznosti, Isus nas poziva da nasljedujemo i njegovu krotkost.

„‘Krotak’ ili ‘blag’ također je kristološka riječ i ponovno znači nasljedovati Krista na taj način... moramo otkriti duh blagosti,

nenasilja, uvjeravanja ljubavlju i dobrotom.“[3] Isus je već preporučio ovu vrlinu u drugom blaženstvu: „Blago krotkima, oni će baštiniti zemlju“ (Mt 5,5). „Ako smo stalno uznemireni i nestrpljivi s drugima, na kraju ćemo biti umorni i iscrpljeni. No ako na pogreške i slabosti drugih gledamo s nježnošću i blagošću, bez nadmenosti, moći ćemo im stvarno pomoći i prestati trošiti energiju na beskorisno prigovaranje.“[4]

Tijekom vremena došašća, molimo Gospodina da nam udijeli milost da ga nasljedujemo u njegovoj poniznosti i krotkosti. Tako ćemo moći ispuniti svoje okruženje – dom, posao i obitelj – mirom i spokojem. I tada ćemo i mi postati odmor drugima, kao što je On odmor nama.

NA KRAJU, naš Gospodin završava svoje pouke naizgled paradoksalnim savjetom: „Uzmite jaram moj na sebe“ (Mt 11,29). Isus govori o odmoru, o pronalaženju olakšanja, a zatim preporučuje – uzeti jaram. „Što je taj ‘jaram’ koji olakšava umjesto da opterećuje, koji ne tlači, nego uzdiže?“ pita Benedikt XVI. „Kristov jaram je zakon ljubavi; to je njegova zapovijed koju je ostavio svojim učenicima (usp. Iv 13,34; 15,12). Pravi lijek za rane čovječanstva – bilo materijalne, poput gladi i nepravde u svim oblicima, bilo psihološke i moralne, izazvane lažnim osjećajem blagostanja – jest pravilo života utemeljeno na bratskoj ljubavi, čiji je izvor u Božjoj ljubavi. Zato je potrebno napustiti put oholosti, nasilja koje je naviklo dolaziti do sve moćnijih položaja, osigurati uspjeh pod svaku cijenu.“[5]

Isus nam nudi razmjenu: da Njemu prepustimo ono što nas opterećuje, a

da preuzmemo Njegov teret. Kristov jaram – hoditi za Njim od jaslica do križa i uskrsnuća – nije put nemogućeg niti težak teret. „Predano prihvaćanje Volje Božje nužno donosi radost i mir: sreću u Križu. - Tada se vidi da je jaram Kristov sladak i da njegov teret nije težak.“[6]

U došašću razmatramo kako je Bog bio privučen Marijinom poniznošću kada ju je izabrao za svoju Majku. Ona je najbolji primjer kako nasljedovati Boga u njegovoj poniznosti i blagosti: „Marija slavi snagu Gospodina koji ‘silne zbaci s prijestolja, a uzvisi neznatne’. I pjeva kako se Njegova božanska providnost još jednom ispunila u njoj: ‘Jer pogleda na neznatnost službenice svoje; evo, odsad će me svi naraštaji zvati blaženom.’ Marija se preobražava u svetosti u dubini svoga prečistog srca, promatrajući Božju poniznost.“[7]

[1] Sveti Pavao VI., Homilija, 12. lipnja 1977.

[2] Benedikt XVI., Govor, 4. ožujka 2011.

[3] Benedikt XVI., Govor, 4. ožujka 2011.

[4] Papa Franjo, Apost. pob. *Gaudete et exultate*, br. 72.

[5] Benedikt XVI., Angelus, 3. srpnja 2011.

[6] Sv. Josemaría, *Put*, br. 758.

[7] Sv. Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 96.

hr-hr/meditation/razmatrenje-srijeda-2-
tjedna-adventa/ (13.03.2026.)